11/02/2020

Η Ενθρόνιση του Ηγουμένου της Ι.Μ. Αγίου Ιωάννου του Βουνού

Οικουμενικό Πατριαρχείο / Αρχιεπισκοπή Αυστραλίας

Σε έντονα συγκινησιακά φορτισμένη ατμόσφαιρα πραγματοποιήθηκε το Σαββάτο 8 Φεβρουαρίου, στην Πέρθη, η ενθρόνιση του Αρχιμανδρίτου κ. Θαλασσίου Βουλτσίδη ως Ηγουμένου της Ιεράς Μονής του Αγίου Ιωάννου του Βουνού.

Ο νέος Ηγούμενος της Μονής έλαβε το όνομα Ιερώνυμος, προς τιμήν του Αγίου Ιερωνύμου του Σιμωνοπετρίτου, ο οποίος μάλιστα εορτάζει την 9η Μαΐου, ημέρα της εκλογής του Σεβασμιωτάτου κ. Μακαρίου ως Αρχιεπισκόπου Αυστραλίας.

Ο Αρχιεπίσκοπος ενεχείρισε στον Πανοσιολογιώτο κ. Ιερώνυμο τον ηγουμενικό σταυρό και την ηγουμενική ράβδο, και εξέφρασε τη βεβαιότητα ότι θα ανταποκριθεί στις προσδοκίες της τοπικής Εκκλησίας, συμβάλλοντας με το έργο του στην προαγωγή του υψηλού θεσμού του μοναχισμού. «Η αγάπη που σε

διακρίνει, η λεπτότητα και η ευαισθησία σου, η σωφροσύνη και η σύνεση που κατά κοινή ομολογία χαρακτηρίζουν την προσωπικότητά σου, αποτελούν απαραίτητες προϋποθέσεις για την ανάληψη του υψηλού διακονήματος της Ηγουμενίας», διέκρινε. «Κι εσύ, με τη χάρη του Θεού, αυτές τις προϋποθέσεις τις έχεις στον μέγιστο βαθμό», συμπλήρωσε.

Μεταφέροντας τις πατρικές συμβουλές του, παρότρυνε τον νέο Ηγούμενο να θέσει ως βάση της διακονίας του την αγάπη. «Η αγάπη για μια μοναχική αδελφότητα δεν αποτελεί μια ψιλή θεωρία», υπογράμμισε, «αλλά την αρχή και το τέλος της πνευματικής ζωής». «Όταν υπάρχει αγάπη», προσέθεσε, «όλα γίνονται εύκολα, για όλα βρίσκονται λύσεις. Χωρίς αυτήν όμως ο αγώνας μας είναι ατελής και δεν αποφέρει ποτέ πνευματικούς καρπούς».

«Με την αθόρυβη και γλυκιά αγάπη προσεγγίζουμε και θεραπεύουμε κάθε ανθρώπινη ύπαρξη, αλλά κυρίως κάθε μοναχική καρδιά», τόνισε σε άλλο σημείο, για να επισημάνει: «Το ξέρεις, αγαπητέ μου Ιερώνυμε, ότι οι μοναχοί είναι υπερευαίσθητα όντα. Γι' αυτό θα σε παρακαλέσω να μην τονίζεις σε κάποιον μοναχό την αδυναμία του και τα ελαττώματά του. Μόνο καλό λόγο να έχεις να πεις για τους πατέρες. Όταν βλέπεις τα λάθη των μοναχών, να μιλάς λίγο και να αγαπάς πολύ. Γιατί όταν συμπεριφερόμαστε σε κάποιον σκληρό και ανάλγητο άνθρωπο όπως του αξίζει, τότε τον κάνουμε χειρότερο. Όταν όμως του συμπεριφερόμαστε με καλό τρόπο και αγάπη, μπορούμε να τον κάνουμε καλύτερο».

Προς επίρρωση των παραπάνω, ο Σεβασμιώτατος υπενθύμισε ότι αυτόν τον πολύ πνευματικό και αγαπητικό τρόπο ζωής, δίδαξε με το παράδειγμά του και ο Άγιος Ιερώνυμος ο Σιμονοπετρίτης, του οποίου το όνομα φέρει πλέον ο νέος Ηγούμενος της Ιεράς Μονής του Αγίου Ιωάννου του Βουνού. «Ο σύγχρονος αυτός Άγιος της Εκκλησίας μας», εξήγησε, «διετέλεσε Ηγούμενος της Ιεράς Μονής Σίμωνος Πέτρας. Συκοφαντήθηκε από συμμοναστές του για οικονομική κακοδιαχείριση και με απόφαση της Κοινότητας του Αγίου Όρους εξορίστηκε στη Μονή Κουτλουμουσίου. Ο ίδιος ποτέ δε φανέρωσε τον πραγματικό καταχραστή, παρότι τον γνώριζε. Προσευχόταν και έδειχνε υπομονή και πίστη στον Θεό, αλλά και αγάπη στον πλησίον του, παρότι τον είχαν αδικήσει».

Τούτων δοθέντων, ο Αρχιεπίσκοπος κ. Μακάριος παραίνεσε τον νέο Ηγούμενο να θέσει ως πρότυπο στη ζωή και στη διακονία του τον Άγιο Ιερώνυμο τον Σιμονοπετρίτη, βεβαιώνοντάς τον ότι «η αγαπώσα καρδιά σου και τα φιλεύσπλαχνα αισθήματά σου θα σε βοηθήσουν να διακονήσεις επιτυχώς ως Ηγούμενος της Ιεράς Μονής του Αγίου Ιωάννου του Βουνού».

Του επισήμανε ακόμη ότι αρωγοί στο έργο που αναλαμβάνει, θα είναι οι Θεοφιλέστατοι Επίσκοποι Μελόης κ. Αιμιλιανός και Κυανέων κ. Ελπίδιος. Όπως σημείωσε, «ο μεν πρώτος θα σε καθοδηγεί όταν το έχεις ανάγκη, αφού ως άμεσος προκάτοχός σου γνωρίζει τα θέματα της Μονής και της Αδελφότητος. Ο δε δεύτερος, ως Αρχιεπισκοπικός Επίτροπος Πέρθης, θα έχει τη μέριμνα και θα σου συμπαραστέκεται αγαπητικώς σε κάθε αναφυόμενο πρόβλημα της καθημερινότητας».

Καταληκτικά, ο Σεβασμιώτατος προέτρεψε τον Πανοσιολογιώτατο κ. Ιερώνυμο να θέσει ως στόχο να αυξήσει την αδελφότητά του, όχι μόνο ποιοτικά, αλλά και ποσοτικά. «Ζούμε σε διψασμένη εποχή και σε μια διψασμένη γη»,

διέκρινε, για να επισημάνει εμφατικά ότι «τα μοναστήρια και οι μοναχοί αποτελούν πηγές ύδατος ζώντος». «Δώσε από αυτό το νερό σε όλον τον κόσμο», συνέχισε, «σε όλη την Αυστραλία, σε όλους τους ανθρώπους, τους πιστούς, αλλά και τους απίστους, τους Έλληνες και τους μη Έλληνες, τους μικρούς και τους μεγάλους. Είναι στόχος για εμάς να ανοίξουμε τις εκκλησίες μας και τα μοναστήρια μας, να μπουν οι άνθρωποι μέσα, για να ζήσουν το μεγαλείο της αγάπης του Χριστού. Γι' αυτό σε παρακαλώ και ταυτόχρονα παρακαλώ όλους τους κληρικούς μας: ανοίξτε τις πόρτες και τα παράθυρα των εκκλησιών μας, για να μπορέσουν να μπουν οι άνθρωποι και να βρουν τα σωθικά τους ειρήνη».

Βαθιά συγκινημένος, ο νέος Ηγούμενος ευχαρίστησε τον Αρχιεπίσκοπο για την εμπιστοσύνη που έδειξε στο πρόσωπό του, ενώ περιέγραψε με θερμούς λόγους όσα βίωσε από την εκλογή του Σεβασμιωτάτου μέχρι σήμερα, υπογραμμίζοντας ότι αποτελούν παράδειγμα για εκείνον, για να μπορέσει να ανταποκριθεί στην ευθύνη που προκύπτει από τη διακονία που του ανετέθη. «Εβίωσα την καλοσύνη σας και την ευκαιρία που μας δώσατε να αισθανόμαστε κομμάτι της δικής σας ζωής. Εβίωσα τη χαρά της πνευματικής πατρότητος, που δε συγκρίνεται με κανένα άλλο αγαθό πάνω στη γη. Εβίωσα το χαμόγελο και το φωτεινό πρόσωπό σας, που κάνουν και τις δικές μας ψυχές να χαμογελούν. Εβίωσα το εύρος της καρδίας σας, που γίνεται παράδεισος και χωράει μέσα της όλον τον κόσμο», σημείωσε μεταξύ άλλων.

Ο Πανοσιολογιώτατος κ. Ιερώνυμος αναφέρθηκε επιπλέον, με θερμούς επίσης λόγους και με έντονη συγκίνηση, τόσο στον Θεοφιλέστατο κ. Αιμιλιανό, χαρακτηρίζοντας τη γνωριμία του με εκείνον ως σταθμό για τη μετέπειτα δική του πορεία, όσο και στον Θεοφιλέστατο κ. Ελπίδιο, με τον οποίο, όπως μεταξύ άλλων διέκρινε, από πολύ νωρίς ανέπτυξαν έναν ιδιαίτερο πνευματικό δεσμό.

Μία από τις στιγμές, που η συγκίνηση του νέου Ηγουμένου κορυφώθηκε, ήταν όταν ανακοίνωσε ότι ανάμεσα στους πιστούς που παρίσταντο στην ενθρόνισή του, βρίσκονταν και οι γονείς του, αφιχθέντες από την Ελλάδα. Δεν έχασε την ευκαιρία να τους εκφράσει δημόσια την ευγνωμοσύνη του για όσα έχουν κάνει για τον ίδιο, υπογραμμίζοντας ότι «το παράδειγμά τους και η απλή ζωή τους αναμφίβολα καλλιέργησαν το έδαφος μέσα στην ψυχή μου, για να σπαρθεί αργότερα ο σπόρος της μοναχικής κλίσεως». Αναγνώρισε ακόμη ότι του παρείχαν αμέριστη υποστήριξη, «προκειμένου να πραγματοποιηθεί αυτό που ζητούσε η ψυχή μου, δηλαδή να αξιωθώ να διακονήσω τον λαό του Θεού στην Αυστραλία». «Ακόμα κι αν αυτό σήμαινε ότι έκτοτε οι φορές που θα με έβλεπαν θα ήταν μετρημένες», συμπλήρωσε, για να αποφανθεί συγκινημένος ότι «αυτό σημαίνει ανιδιοτελής αγάπη».